

Водночас, на сьогодні низкою інших законодавчих актів також введено класифікації суб'єктів господарювання за критеріями, які відрізняються від критеріїв, запроваджених Господарським кодексом України. Це може спричинити випадки, коли віднесення суб'єктів господарювання до різних категорій і груп здійснюватиметься за класифікацією та критеріями, які не відповідають цілям їх застосування.

Література

1. Господарський кодекс України: Кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15> (дата звернення: 06.03.2020).
2. Лілія Кулик. Тип суб'єкта господарювання в Prozorro. PROZORROІНФОБОКС: [сайт]. Київ, 2019. URL: <https://infobox.prozorro.org/updates/tip-sub-yekta-gospodaryuvannya-v-prozorro> (дата звернення: 06.03.2019)

Вікторія Андріївна Коваленко – курсант факультету № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Вікторія Сергіївна Макаренко – старший викладач кафедри поліцейської діяльності та публічного адміністрування факультету № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

КОРОТКИЙ ОГЛЯД ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПІДХОДУ ДО ПОБУДОВИ СИСТЕМИ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ У СФЕРІ ПРОТИДІЇ НАРКОЗЛОЧИННОСТІ

Загалом, в європейських країнах існує близько 1100 спеціалізованих підрозділів із забезпеченню дотримання законів про наркотики. Загальна частка підрозділів із забезпечення дотримання законів про наркотики становлять в середньому близько 1% всього поліцейського персоналу в Європі, хоча ці цифри коливаються в діапазоні від 0,1 до 3,5%.

Ухвалення політичних рішень і керівництво питаннями протидії незаконному обігу наркотиків в Європі здійснюється переважно міністерствами внутрішніх справ, які здійснюють контроль за підрозділами по боротьбі з наркотиками в більшості країн.

Як і інші напрямки поліцейської діяльності, правоохоронна діяльність у сфері обігу наркотиків логічно вбудована в загальну систему стримувань і противаг, характерну для демократичних держав. Однак, оскільки така діяльність може потребувати застосування заходів, що передбачають втручання в особисте життя (такі як прослуховування телефонних розмов і таємні заходи), діяльність у сфері нагляду за

обігом наркотиків вимагає більш суворого нагляду за законністю її здійснення.

Більшість спеціалізованих підрозділів у сфері забезпечення дотримання законів про наркотики майже в усіх країнах Європи утворюються в складі поліції, зокрема судової або кримінальної. Однак, такі підрозділи також дуже часто утворюються в інших поліцейських підрозділах та інших правоохоронних органах, таких як митниця і сили жандармерії.

Підрозділи по боротьбі з наркотиками в Європі, в залежності від країни, входять до складу різних правоохоронних організацій, що обумовлено великою різноманітністю побудови національних правових систем. Проте, дві моделі домінують в цьому різноманітті: створення спеціалізованих підрозділів, які займаються виключно наркотиками (існують в 21 країнах); і підрозділи по боротьбі з організованою злочинністю, одним із завдань яких виділяється протидія незаконному обігу наркотиків (в 18 країнах). При цьому, в деяких країнах існують одночасно обидва типи організацій, а в деяких не існує окремих підрозділів, в них протидію обігу наркотиків забезпечує поліція, спільно з митними службами (1).

Загалом, нагляд за дотриманням законів про наркотики в Європі здійснюється підрозділами поліції. У 16 країнах митні служби відіграють певну роль у даному виді правоохоронної діяльності. Інституціоналізовані форми співпраці між поліцією та митними органами, прийнято називати «Багатоагентними правоохоронними організаціями». Під жандармерією розуміються військові органи, наділені повноваженнями у сфері нагляду за виконанням національного законодавства, вони створені у шести країнах (Франція, Іспанія, Італія, Нідерланди, Португалія, Туреччина). У чотирьох країнах (Ірландія, Іспанія, Румунія, Туреччина) підрозділи берегової охорони також беруть участь у нагляді за дотриманням законів про наркотики (як правило, разом з поліцією та митними органами), вони зосереджуються на протидії незаконній торгівлі наркотиками у прибережних районах та територіальних водах (1, с. 14-15; 2).

У двадцяти п'яти країнах підрозділи по боротьбі з наркотиками утворюються у складі підрозділів досудового розслідування чи кримінальної поліції). У п'яти з них виключно в складі поліції, в решті 20 країн в складі багатоагентних правоохоронних організацій: за участю поліції у співпраці з митницею (вісім країн), загальними поліцейськими підрозділами (три країни), жандармерія разом з митними службами (три країни), загальні підрозділи поліції, жандармерія та митниця (дві країни), загальна поліція та митниці (три країни) та жандармерією (одна країна) (1, с. 14-15; 2, с. 5-6).

Отже, на європейському рівні правоохоронну діяльність у сфері протидії незаконному обігу наркотичних засобів, головним чином,

здійснюють органи поліції та митниці, деколи також такі повноваження покладаються на жандармерію. Схоже, що в Європі обрано підхід, відповідно до якого основний наголос на протидії незаконному обігу наркотичних засобів робиться на правоохоронні органи, що діють на місцевому рівні, а не на центральні органи управління.

Література

1. European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction (2013), Drug squads: units specialised in drug law enforcement in Europe, EMCDDA Papers, Publications Office of the European Union, Luxembourg.
2. European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction. Drug squads: units specialised in drug law enforcement in Europe. Situation in the EU Member States, Norway and Turkey in 2015. EMCDDA Papers, Publications Office of the European Union, Luxembourg, 2017. 14 с.

Вікторія Вікторівна Кравець – *ад'юнкт кафедри публічного управління та адміністрування Національної академії внутрішніх справ*
Науковий керівник: Оксана Григорівна Стрельченко – *професор кафедри публічного управління та адміністрування Національної академії внутрішніх справ, доктор юридичних наук, доцент*

ГЕНЕЗИС ДЕТЕРМІНАНТИ «МЕДИЧНА ПОСЛУГА»: ПОНЯТТЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ

Доцільно визначити, що поняття «медична послуга» з'явилося у законодавстві України ще на початку 90-х років минулого сторіччя, однак до цього часу у більшості актів чинного законодавства це поняття використовується набагато рідше, ніж поняття «медична допомога» (1).

Конституційний Суд України в своєму рішенні від 25 листопада 1998 року № 15-рп/98 (справа про платні медичні послуги) зазначив, що зміст поняття «медична допомога» Конституція України не розкриває. Немає його визначення також в Основах законодавства про охорону здоров'я та інших нормативних актах (1).

Так, «*медична послуга*» це послідовно визначені дії або комплекс дій суб'єкта господарювання у сфері охорони здоров'я, спрямовані на профілактику, діагностику, лікування та реабілітацію у зв'язку з хворобами, травмами, отруєнням і патологічними станами, а також у зв'язку з вагітністю та пологами, які мають самостійне значення і використовується як основа планування їх обсягу та вартості (2).

С. В. Антонов визначає «медичну послугу» як вид професійної або господарської діяльності медичних закладів (організацій), фізичних осіб-підприємців, які займаються приватною юридичною практикою,